

Kedves Testvérünk!

AZ ÚR ADJON NEKED BÉKÉT!

Assisi Szent Ferenc földi élete 1226. október 4. előestéjén ért véget. Mi, az ő testvéri közössége, évről évre mégsem halálára emlékezünk, hanem boldog átmenetelét (tranzitusát) ünnepeljük. Kisebb testvérré lett, egyszerűen és örömmel hirdette Jézus Krisztus Evangéliumát, énekelve dicsérte a Teremtőt, aki egyedül jó. Példáját követve mi is szívből megvalljuk: egyedül Isten jó. „Ő az áldás, ő a béke.” Mi, magyar ferencesek, Őt akarjuk befogadni és Őt, az áldást és a békét mindenkinek továbbadni.

Ez a szándék vezet különösen a mai időkben, amikor oly sok dolog aggodalmat kelt bennünk, körülöttünk. Miközben mindennapjaink békességét és jólétét fenyegetve érezzük a szomszédos országban dúló háborút, az energiaválság vagy más külső körülmények miatt, egy belső elbizonytalanodást is tapasztalunk. Sokan kérdeznak minket, ferenceseket, miről mit gondolunk, s a kérdés mögött gyakran ott a tanácstalanság és az aggodalom. Miközben körülöttünk annyi biztosnak hitt dologról kiderül, hogy csak átmeneti, úgy érezhetjük, mintha a mi életünkben is elveszett volna a biztos támpont.

Ehhez társul az a jelenség is, hogy társadalmunkban általánosan jelen van hitünk és hívő életünk egyes elemeinek vagy alapvető igazságainak megkérdőjelezése, akár a magukat hívőnek kijelentő emberek körében is. Vannak olyan társadalmi változások, eszmék és gyakorlatok, amelyek gyakran keresztény gyökerű – vagy legalábbis a keresztény gondolkodásban és életben is használt – kifejezésekkel élnek (pl. lelkiismeret, szabadság, személy, tolerancia, szeretet), de épp a gyökértől, Isten létének igazságától, jelenvalóságától elszakítva, elszakadva istentelen zűrzavart produkálnak. Mindez nem kis bizonytalanságot okoz hívők és nem hívők körében egyaránt. Sok világi és szerzetes testvérünkkel együtt keressük, hogyan tudunk igaz és hiteles választ adni mindekre.

Bűnbánat

Mindenekelőtt beismerjük, hogy gyakran a mi bűneink is akadályai annak, hogy Isten jóságát felismer-

jék és elhiggyék körülöttünk. Bánunk minden olyan alkalmat az életünkben és szolgálatainkban, amikor Isten Örömhírét elfedte a mi önzésünk, a mi bűneink. Ezekért bocsánatot kérünk, elsősorban Istentől, de azoktól az embertársainktól is, akiket megbántottunk, akik elől ezzel eltakartuk a Napot.

A Teremtő dicsérete

Kisebb testvérként, szerzetesi fogadalmaink által, relativizmustól és önzéstől szenvedő világunkban ragaszkodunk Jézus Krisztus személyéhez, aki az Igazság, és mint ilyen, számunkra nem viszonylagos, nem megkérdőjelezhető. Benne és általa vagyunk közösségekben Istennel és egymással is. Ez az alapvető döntés határozza meg életünket, ember- és világképünket. Ezt a szemléletmódot jól kifejezi a Naphimnusz, rendalapítónk imádságos éneke, amelyben az egész teremtett világgal együtt dicséri az Urat. E teremtett világban nem a sötétség uralkodik, hanem a Nap, amely a Legfőlségesebb képe.

A Teremtő dicsérete: testvérként élni

Szent Ferenc atyánk lelkületével Isten ajándékaként elfogadjuk az egész teremtett valóságot, benne testvéreinket és önmagunkat is. A testvéri élet számunkra elsősorban nem elmélet vagy ideológia, hanem konkrét életforma, amelyben megtanulunk szeretni, áldozatot hozni, önmagunkból adni, és megosztani, amink van, soha nem különbnek tartva magunkat a másiktól.

A Teremtő dicsérete: életigenlés és az emberi méltóság tisztelete

Emberi élet

A Teremtő Isten szeretete kötelez minket a teremtés, és mindenekelőtt a Teremtő Lélek által életre lehelt ember föltétlen tiszteletére, elfogadására. Ebből fakadóan elutasítjuk a gyilkolás minden fajtáját: az abortuszt, az eutanáziát, a háborús öldöklést, népirtást vagy a békétlenségből, haszonszerzésből elkövetett emberölést. Ugyanígy elutasítunk minden, az emberi életet nem tisztelő, azt kiiktató, manipuláló vagy abba önző módon beavatkozó, természetidegen eljárást is. Ugyanakkor testvéri figyelemmel akarunk fordulni a környezetünkben lévő minden testi vagy lelki szenved-

déssel élő embertársunk felé, a Gondviselést kérve, és tőlünk telhetően enyhítve szenvedésüket. Elhatározá-
sunk az is, hogy támogassuk a családokat. Úgy tekin-
tünk minden családra, mint amely az emberi személy
elfogadásának, növekedésének legfőbb helye, s amely
a szeretetkapcsolatok iskolájaként a társadalom alap-
vető intézménye. Szándékunk azok felé is szeretettel
fordulni, felajánlva a magunk lelki családját, akik csa-
lád nélkül vagy sebzett, bizalomvesztett, zűrzavaros,
békétlen családban élnek a világban. Elköteleztettek
vagyunk a gyermek- és ifjúságvédelem, valamint a
sérülékeny felnőttek védelme terén.

Lelkiismereti szabadság

Az emberre úgy tekintünk, mint akinek a méltósá-
ga Istentől kapott méltóság, amelynek fontos sajátja
a szabad akarat, a tiszta értelem és a jó lelkiismeret.
Ugyanakkor hitünkéből fakadóan valljuk, hogy az
egyes ember akarata csak az Isten akaratával meg-
egyezően tud szabad lenni, értelme a Szentlélektől
megvilágosítva tud tiszta lenni, és a lelkiismerete csak
az Isten jóságával megegyezően tud jó lenni. Az em-
beri cselekvés abszolút mércéje nem az ember, hanem
az Örökkévaló, az Egyetlen, aki Jézus Krisztusban ki-
nyilatkoztatta magát.

Nemiség

Emberképünk része, hogy a kinyilatkoztatás szerint
férfinak és nőnek teremtettünk. Ez a gyönyörű kettős-
ség az életadó egység, egyesülés feltétele. Károsnak
vallunk minden nézetet, amely ezt megkérdőjelezi
vagy tagadja. Férfi szerzetesek vagyunk, férfi voltunk
Istentől kapott ajándék. Emberi szexualitásunkat Isten
ajándékaként, Isten szerelméből a tisztaság fogadal-
mának a megtartásával éljük és becsüljük meg. Ez a
hűség nincs küzdelem nélkül és személyes érettséget
kíván. Ez utóbbi a rendbe lépés feltétele is. Minde-
ben számunkra fölzsabadítóan irányadó a katolikus
Egyház tanítása és előírásai.

Származás és nemzeti hovatartozás

Mivel az Úr Jézus is konkrét nép körében, emberi
családba született, ezért számunkra bármely ember
származása, családi és nemzeti hovatartozása tiszte-
letreméltó érték. Isten a mi Atyánk, Ő van mindenké-
nt és mindannyiunk fölött. Amikor ezt elfogadjuk, akkor
vagyunk képesek arra, hogy hazánkat szeretve testvéri
megbecsüléssel, minden rosszindulatú előítélet nélkül
viseltessünk a többi nemzet iránt.

A Teremtő dicsérete: felelősség a teremtés védel- mében

Kisebb testvérként akarunk jelen lenni a teremtett
világban: meghallva és szívünkbe vésve a Naphim-
nuszt, a teremtett világban nem harcot akarunk vívni

az elemekkel; nem akarjuk az állandó fogyasztással
önzőn, eszelősen kizsákmányolni, kizsigerezni azo-
kat, hanem mint nővéreinket és fivéreinket, tisztelettel
szemlélve, oltalmazva, értük a Legfölségebbnek há-
lát adva, szolgálva őket, javukat akarjuk, tudva, hogy
így ők is szolgálatunkra, javunkra lesznek.

A Teremtő dicsérete: otthon lenni a Katolikus Egy- házban

Szent Ferenc a Katolikus Egyházban otthon volt. Itt
olyan kincseket kapott, amelyek életre szólóan lenyű-
gözték őt. Itt ismerte meg Istent és az ő akaratát, itt
hallgatta Jézust az Evangéliumban, és itt ámult Isten
alázatán, amint a pap kezében az oltár fölött megjele-
nik, s kínálja magát az Eucharishtiában. Szerencsés-
nek tudta magát, hogy neki, bűnösnek is helye lehet
az Egyházban, a könyörületre szoruló közösségében,
s ezért Jézus iránti szeretete nem volt elválasztható az
Egyház szeretetétől. Nem tudott azonosulni a korabeli
szekta, harcias egyházkritikával. Nem azért, mert
nem látta a rosszat, hanem mert, mint a karácsonyi
pásztorokat, annyira elbűvölte a Gyermek Jézus, hogy
nem törődött a szennyes jászollal, és a füstös, bűzös
barlangistállóval. Egyszerűen Lényeg-látó volt. Ilyen
belátással, alázatos szolgálattal kívánunk mi is otthon
lenni a Katolikus Egyházban.

A Teremtő dicsérete: hirdetni az Evangéliumot szóval és tettel

A Jóisten hívására válaszolunk, és küldetését, misz-
zióját teljesítjük, amikor jelen vagyunk az óvodások
és a diákok számára a közoktatásban, szolgálatára
vagyunk a rászorulóknak és a betegeknek szociális
vállalásainkban, adjuk a Jóistentől kapott kincseket
a lelkipásztori szolgálatban, és a különböző kultúrák,
a tudomány, a teológia, a művészetek munkásai va-
gyunk. Szüntelenül tanuljuk Szent Ferencről a kíná-
lás tudományát: nem ráerőszakolni, hanem fölkinálni
az evangéliumi kincset. Isten minden embert üdvözi-
teni akar, ezért Jézus Krisztus Evangéliumát hirdetni
akarjuk azoknak, akik már megismerték, azoknak,
akik még nem hallottak róla, és azoknak is, akik bár
megismerték, de valamilyen oknál fogva eltávolod-
tak tőle. Reményünk, hogy bárhol vagyunk jelen a
világban, Szent Ferenc atyánkkal együtt mondhatjuk
mindenkinek:

Az Úr adjon neked békét!

2022. október 4.

a kisebb testvérek